ל) [ע" תוספות נוינ כ...
 אמר שמואל כו' פירוש על זה],
 ל) קדושין לו: וש"נ, ג) מוס'
 פרה פי"ב ה"ב לעיל לה;

ד) [לקמן לט.], **ה**) דהאי מתני

כו', ו) ואיבעיא נמי. נ"ק, ו) לסדין בנילית להכי. נ"ק,

ו) לשרן פצילית להכיר, צייק. מי של מוקפין, כ"ק, פ" של מוקפין, ל"ק, ב"ל מקלמן ויים" מוקפון, רב"ל מוקפון מישיקלה מוו וגרי המקלמן היה של היה עליון, ברשיל ובתמשעות גרדומים מלות של מול מלות היה מלול לשני בשל למות היה מלול לשני ב"ל למות היה מישיר. צ'יק, כ") גרי רש"ל מקדים, ל) "דק, פו) ויימו דלה: מן של היה. לו ע" בהלישה. מן "היה. לו ע" בהלישה. מ"ל היה. ל"ל היה להיה. מ"ל היה. ל"ל היה ל"ל היה. ל"ל היה ל"ל היה. ל"ל היה.

ל"ק, נ) עי' בהרא"ש, **כ**) כי אישתרי אחד מד' אכתי קיימי

מלמא אבל מחד מו לא האי.

מנתח מכנ נחוד עו כם קטי. ז״ק וגירסת רש״ק כשיש עוד ד׳, ע) [לקמן לט:], ע) ז״ל שמוכיח כן כו'. נ״ק,

ד א מיי' פי"א מהלכות פרה אדומה הלכה ד: ה ב ג מיי' פ"א מהלכות צילית הלכה יח סמג עשין כו טוש"ע א"ח סי' יב ס"א: ו ד טוש"ע שם סעיף ב:

עין משפמ

גר מצוה

שימה מקובצת

לן לרבי עכובי מעכבי אהדדי [כלומר] כיון דאמרת חיסר מצוה דלבן והוי לבן כמאן דליתא גם התכלת לרבי לאו כלום היא משמע הא לרבנן ניחא ולפרש״י דמתני דכי לית ליה תכלת צריך לעשות ד׳ חוטין של לבן ואין למעט מנין החוטין לרבנן נמי תיקשי דכיון דלבן לרבנן גמי תיקשי דכיון דלבן כמאן דליתיה (דאיכא) [דמי] חוטין דתכלת לאו כלום נינדו: 2) חיבות אמר תמב"ח כר שכולה תכלת נמחק: לסדין בציצית לאו דוקא וה"ה בשאר טליתות לבנים לא מצי לאומא דכמון . לא מצי לאוקמא רישא דמתני׳ דתכלת אינה מעכבת את הלבן אלא בטלית שכולה . תכלת אלמא בשאר טליתות מצוה לאקדומי לבן ברישא מצוה לאקדומי לבן ברישא מצוה לאקדומי לבן ברישא וסתם טליתות לבנים היי. וחתם טליתות לבנים היי. וחתבת ליה נמחק: מ) מידי ציבעא גרים. תימה מאי קאמר אה"ג דציבעא גרים אינו פוטר בה אלא מינה אינו פוטר בה אלא מינה ברושי צונו פוטר בה אלא מינה ברושי צונו פוטר בה אלא מינה ברושי צונו פוטר בה אלא מינה ברושים אינו פוטר בה אלא מינה ביותר ב ופרש"י אינו פוטר לשם לבן אלא מינה אם אדומה היא יטיל בה שני חוטין . אדומיז ושני חוטיז תכלת וכז אדומין ושני חוטין חכלת וכן שאר גוונים אלמא בציבעא הליא מלואת ויילי דה"פ מידי ציבעא גרים אפי כולה מלי ציבעא גרים אפי כולה הלבן מדקעה נכי מצוה להקרים מצוה להקרים מצוה להקרים לבן לתקבים לבן לתכלת לבנות הואיל ורוב טליתות לבנות הוף וכן פרשיי ודפקא מינה שפרש"י לקמן אינו הוו חוסף אלא מינה דהשתא שאין לנו תכלת מ"מ צריך שורו לא מינה דהשתא שאין לנו תכלת מ"מ צריך ב" שאין לנו תכלת מ״מ צריך לצבוע הציצית מצבע הטלית לעברע הציצית מצבע הטלית רד" מפרש פי אחר לקמן טלית אינו פוטר אלא מינה כדאמר רבא לקמן כתיב הכנף מין בעף וכתיב צמר ופשתים הא כיצד צמר ופשתים הא כיצד צמר בים וכני פי הצבע של תכל ולכר בי הצבע של העל שלית בים המביע של תכלת ללבן כיון דאיירי ברוב טליתות שהן לבנות ומין כנף שהוא לבן קודם לתכלת לעולם יש לנו לומר לתכלת לעולם יש לנו לומר
שהתכלת מאוחר ואין לפרש
מידי ציבעא גרים להיות
נקרא מין כנף וריצה לומר
דאפי בטלית של תכלת
נקרא לבן מין כנף לפי
שהקדים הכתוב הא ליכא
למימר דהא אמרינן לקמן
מילית אין מיומר בד אלינא
למימר דהא אמרינן לקמן טלית אין פוטר בה אלא מינה ופי׳ מין צבע ירוק לירוק ואדום לאדום. תו״ח: כלומר צריך לקשור קשר אחר מלבד הקשר שלאחר הגדיל דדרך הוא לקשור אחר הגדיל ומדאמרי בני רבי חייא שמעינן דמלבר אותו חייא שמעינן דמלבר אותו קשר ממוך לגדיל צריך קשר אחר סמוך לכנף דאי ס"ד לא צריך כו' שהרי עתיד להתיר וליפול והוי הקשר כמאן והוי הנשינן קשר כדמוכת וליפול והוי הקשר כמאן בדייתיה ובעינן קשר כדמוכת הוייתי משינה משר בדמוכת בדייתיה בעינוני בדייתיה ליינים ביינים רבא בסמוך ש״מ קשר עליון דאורייתא: ז) הקדים לבן . אין תכלת מעכבתו ואין . צריך לפסוק אלא יתן תכלת אחריו הא פשיטא דהא דינא להקדים לבן ומאי:

אילימא חיםר מצוה דלכן וקיים מצוה דתכלת. תימה דאיפכא הוה ליה למימר דמלות לבן עבד אבל מלות תכלת הנעשית שלא כהלכה חיסר וי"ל דמשום מתניתין נקט הכי

הלבן אינו מעכב התכלת פירוש אינו מעכב כלל התכלת שקידם: עכובי מעכב. פירש בקונטרס וכדרבי בעינן

לאוקמה ותימה דמשמע דלרבנן ניחא ואם כן למסקנא לא נלטרך לתירוץ רב יהודה ולא מיסתבר הכי מיהו למסקנא נמי מלינו למימר דבעי לאוקומי מתניתא כרבי אי נמי י"ל דכל שכן לרבנן דקשה טפי אמאי חיסר מלוה הא לא מעכבי אהדדי:

לא נצרכא אלא לסדין בציצית. תימה אמאי נקט הכי לינקוט טלית למר בלילית ישו ויש מפרשים דווקא תכלת לא הוי מין דסדין משום דהוו כלאים גביה אבל למר ותכלת הוי מינו ולבן נמי דתניא לעיל מפשתו הוי וקשה דאם כן מאי קשיא ליה תינח לבן אינו מעכב התכלת אלא תכלת אינה מעכבת את הלבן מאי ניהו ומאי פירכא הא נמי משכחת לה דהא תכלת ולמר חד מינא הוי ואינה מעכבת חוטי לבן אי נמי חוטי פשחן למאי דפשטינן לקמן (דף לט:) חוטי פשתן פוטרין בשל למר לכך נראה כפי׳ הקונטרס דלהכי נקט סדין דפשיטא דהוי לבן י ולבן של נמר הוה י מנטרף לפשתן טפי: כודר ציבעא קא גרים. משמע שרולה בקונטרס לפרש משום דקרא ברוב טליתות איירי שהן לבנות ואינן לבועות תכלת וכיון דכתיב הכנף מין כנף הוי כאילו כתב בהדיא תן שני חוטי לבן תחילה ואח"כ פתיל תכלת ולריך לומר דסתם טליתות שלהם היו גם משאר מינים דרבא הוא דדריש לקמן מדכתיב הכנף מין כנף דשאר מינים במינם פוטרין ומיהו תימה אם היו רגילים בטלית של למר נהי דלא איירי קרא באותו שהוא לבוע תכלת מכל מקום איירי בלבוע בלבע אחר כי היכי דדרשינן כלך ושיראין וסיריקין וחוטי תכלת הוי טפי מינא דידיה מחוטי פשתן וא"כ לישני הכי דכי מקדים לבן של פשתן בטלית למר לית לן בה ויש לומר כיון דקרא על כרחין לא איירי בלבוע תכלת דהא כתיב מין כנף וכתיב פתיל תכלת

אילימא חיםר מצוה דלבן וקיים מצוה דתכלת לרבי טכובי מטכב אהדדי אמר רב יהודה אמר רב שחיםר מצוה ועשה מצוה ומאי חיםר מצוה דלא עבד מצוה מן המובחר התינח לבן דאינו מעכב את התכלת תכלת דאינה מעכבת את הלבן מאי היא יו אמר רמי בר חמא לא נצרכא אלא למלית שכולה תכלת איתמר גמי אמר ליה לוי לשמואל אריוד 6 לא תיתיב 6 אכרעך עד דמפרשת לי להא מילתא התכלת אינה מעכבת את הלבן והלבן אינו מעכב את התכלת מאי היא אמר ליה לא נצרכא אלא יו לסדין בציצית דמצוה לאקדומי לבן ברישא מ"ם הכנף מין כנף ואי אקדים תכלת ללבן לית לן בה תינח לבן דאינו מעכב את התכלת תכלת דאינה מעכבת את הלבן מאי היא אמר יו ליה רמי בר חמא לא נצרכא אלא לטלית שכולה תכלת דמצוה לאקדומי תכלת ברישא דהכנף מין כנף ואי אקדים לבן ברישא לית לן בה אמר רבא יו מידי ציבעא קא גרים אלא אמר רבא לא נצרכא אלא לגרדומין דאי איגרדם תכלת וקאי לבן ואי איגרדם לבן וקאי תכלת לית לן בה ידאמרי בני ר' חייא גרדומי תכלת כשרין "וגרדומי אזוב כשרין וכמה שיעור גרדומין אמר בר המדורי אמר שמואל פיכדי לענבן איבעיא להו כדי לענבן לענבן כולהו בהדדי או דלמא כל חד וחד לחודיה בתיקו בעי רב אשי אלימי דלא מיענבי ואי הוו קמיני מיענבי מאי אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי יכל שכן

דמינכר מצותייהו ומאן תנא דפליג עליה דרבי האי תנא הוא דתניא רבי יצחק אומר משום ר' נתן שאמר משום רבי יוםי הגלילי שאמר משום רבי יוחנן בן נורי אין לו תכלת ממיל לבן אמר רבא שמע מינה יו צריך

יח] ש) מוקפין הוו איהו עליון: דלמא לקשור על כל חוליא וחוליא דאי ם"ד לא צריך הא דאמרי בני רבי חייא גרדומי תכלת כשרין וגרדומי אזוב כשרין כיון דאישתרי ליה עילאי אישתרי ליה כולה

אילימא חיסר מלוה דלבן. והוי כאילו לא נתנו לגמרי אמאי יצא הא א) נעי מוספות מיר בד: ד"ה

איתמר נמי. ה] מתני'ה) דקתני [תכלת

וכו׳ איירי להקדיםן יואיבעיא ליה

נמי תכלת דאין מעכב לבן מאי היא:

אריוך. לשון מלך כמו (בראשית מט) גור אריה יהודה להכי קרי לשמואל

אריוך דקיימא לן (בכורות מט:) הלכה

כשמואל בדיני כי היכי דדינא דמלכותא

דינה: (ה) להכיז) נקיט סדין משום

דלבן הוא: מידי לבעא גרים. אפי׳

כולה תכלת נמי מצוה להקדים לבן

ם] לתכלת הואיל ורוב טליתות לבנות

הן לבן קא גרים ולהכי כתיב תכלת

אחר הכנף דלעולם יהא המאוחר:

מיגרדם. נפסקו ין החוטין של לילית:

גרדומין. היינו שיריה שנשתיירו לחחר

שנפסקו: כדי יא] לענוב כל. החוטין

אהדדי דהיינו שיעור גדול: אלימי.

עבים: דאי הוו קטיני. דקים הוו

מיענבי דארוכין הן כ"כ אבל מפני

עוביין הוו יבו קטנים לענוב: כל

שכן. דכשרין דהואיל ואילו הוו דקים

יג] כל כך כשרים דהא ארוכין הן כדי

עניבה כל שכן כשהם עבים דמינכרא

יד] מלומיהן טפי: ומאן סנא דפליג

עליה דרבי. הנך חכמים דאמרי

לעיל אין מעכבין זה את זה: מעיל

לבן. כל הד' חוטין: ש"מ. מדאמרי

בני רבי חיים גרדומי תכלת מו] כשרים

אמאי הא כיון דנפסק קלתח שו הגדיל

משתרי ההוא קשר שבסוף הגדיל וכיון

דמשתרי ההוא קשר משתרי יו הגדיל

ואין שם גדיל כלל אלא ש״מ יש קשר

בכל חוליא הלכך כי משתרי ההוא

קשר מתקיים הגדיל בשחר קשרים:

עילאי. היינו ההוא קשר תחתון

דמלמטה למעלה קחשיב ועוד דבגרדומין

קא מיירי בשמעתין ובגרדומין

לרבי עיכובי מעכבא ומתני׳ כרבי אוקמא לה: חיסר מלוה. מלות הקדמה: ועשה מלוה. דהאיכא לבן ותכלת: תכלת דאין מערבת

לבן מאי היא. דמשמע אם הקדים לבן יו ומאי עיכוב איכא למימר:

אלמת חכלות לאו מין דכנף הוי ואט"ג דמ"מ הוי מינו טפי לא חשיב מידי דהא לא הוי בכלל מין כנף דקרא ועוד יש לפרש דלביעה דלאו מלוה לאו מידי היא ותו דתניא לקמן (דף ma;) טלית שכולה תכלת כל מיני לבעונין פוטרין בה חוץ מקלא אילן ופירש בקונטרס פוטרין בה לשם לבן דכיון דמין כנף נליכאן לקיומי אין לך לחזור אחר לבן אלא שיהיו בה שני מינין משמע דטלית לבנה בעי לבן ובאידך ברייחא (שם) דמניא טלית אין פוטר בה אלא מינה פירש בקונטרס אם אדומה יטיל בה חוטין אדומין ושני חוטין חכלת אלמא ליבעא גרים ולפי מירוץ ראשון ניחא דליבעא הוי חד מינא בר מתכלת וי"ל דמדרבנן הוי אי נמי יש לומר שם בע"א:

אלא דגרדומין ובו'. משמע בן דאי אגרדום כולהו מיפסלי ואור"ת דעכשיו שנותנין ד' חוטין ב' משום לבן וב' משום תכלת וכופלן לשמונה לריך ליוהר דאם נפסקו שלשה מן החוטין באן שמא הם משלשה חוטין ונמצא שלא נשארו ב׳ חוטין שלימין ויש לדקדק קצת דסוגיא זו אתיא דהשתא הוי מנוה אחת והלכה כרבי מחבירו אבל לא מחביריו (עירובין דף מו:) וכ"ש מרבו ורבי יוסי הגלילי רבו היה ואהא סומכין שאין לנו מכלח לי ןומטילין לבןן ולרבנן אפי' בחד מיפסיל דהא חרי מלוח נינהו ולא חועל האחת לחבירתה דהוי כאילו איגרדם חכלת ומקצת לבן ומיהו נראה למאי דבעינן בלבן נמי ד' חוטין א"כ חד מלוה נינהו ואי לא בעינן אלא ב' כ"ש דלא מעכבי וכמאן דליתנהו הוו ומיהו לא מיסתבר דסוגיין לא הוי כרבנן דהא דאמרי בני ר' חייא הוי דלא כהלכתא ש ועוד י"ל דאי איגרדם תכלת וקם אלבן היינו דנפסק החוט ב-2 מעיקרו ולא נשמייר אלא כל שהוא (מן הלבן) דקרינן כה"ג גרדומיו בכל שהוא ולא הוי כאילו נפסקו שניהם לגמרי 🌣 (ל"ה וכל זה) דהואיל מצוה אחת היא מועיל השלם לחבירו אבל לרבנן נפסק חוט א' מעיקרו פסול אלא אם נשאר כדי עניבה והא דאמרי בני ר' חייא גרדומי מכלת וכו' משמע דאיגרדום כל ארבעתן כי קראו לכל הציצית תכלת ובנשאר כדי עניבה]: כדי דעובב. מתוך פי' הקונטרס דבסמוך גבי הא דמוכח רבא דלריך לקשור על כל חוליא וכו' וכיון דמישתרי עילאי מישתרי כולהו ופי' לית ליה הא דאמרן לעיל כדי שיעור עניבה משמע דסבירא ליה דעניבה חוץ לקשר אחרון שבלילית ויתכן יותר לפרש דשיעור עניבה סמוך לכנף קאמר והשתא לא פליג אלעיל וכן משמע קלת בספרי בפרשת גדילים בד"א בתחילה אבל בשירים גרדומים כל שהוא משמע דאגדילים קאי וכן נראה להוכיח משם שהקשר הוא מן הד' אל הד' דאי מחוט הכריכה ואחד מן החוטין כמו שהיה נוהג ר"ח כשהיה נפסק אחד מן החוטין הככרכין ולא מחוט הכורך היכי מישתרי הקשר בכך דבשלמא אי מן הד' לד' כשנפסק האחד מד' ואינו מקשר סותר הקשר וי"ל דהכי קאמר דמססמא ס (כשיעור דאי מדי) אכתי קיימא (תלתא) אכל אחד מו לא קאי: ביון דאישתרי חד אישתרו בודהו. ואין כאן גדיל ואפילו ש למ"ד או גדיל או פתיל מוכח שפיר דאפי׳ פתיל ליכא דהא סופו ליפול ולא מוכח מידי אלא דבעי קשרא אחרינא אבל מהא לא מוכח דלריך לקשור על כל חוליא ונראה ⁶ שמציא כן דצמקום אחר לא אשכחן אחרא דמסחבר טפי אי לא צין חוליא לחוליא כדי להפסיק: קשר

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה לוריון וכו" דינא הס"ד ואח"כ מ"ה לסדין בציצית להכי:

שימה מקובצת (המשך) ט] לבן כדקתני ברישא
 דלעיל ומצוה להקדים לבן
 לתכלת כו' טליתות לבנות
 הן ומין כנף הס"ד והשאר נמחק: י] נפסקו הפתילין של ציצית: י6] כדי לענבן כל שמונה: יב) עוביין הוו קשים למיענבי הס"ד: יג) דקים הוי כשרים: ידן דמינכרא מצותייהו טפי: מו) תכלת אמאי: עו) קצת מן הפתיל הסמוכים לגדיל משתרי: יו] משתרי כל הגדיל ואין . שם גדיל כלל ואמאי כשרים: שם גדיל כלל ואמאי כשרים: ימן ובגדומין דוקפי הוו איהו עליון ורבא לית ליה הא דיה עינה: יען בציצית שיעור עינה: יען בציצית גליון וי״מ ולכך נקט סדין ולא בטלית צמר לבנה דמצוה לאקדומי בלבן כוי לפי דתכלת הוי שפיר מינה הלינות אמר באוני עורשים לטלית צמר דאטו ציבעא גריים לה כדפריך לקמן וקשה דעדיין לא ידע הך פרכא ועוד דלקמן ניחא דרוב טליתות לבנים ווה צבוע טליתות לבנים וזה צבוע פריך שפיר אטו ציבעא גרים אבל הכא גבי תכלת יש לנו לומר דציבעא גרים לכך נראה דנקט סדין דמסתמא מילתות היה לנו לפרש טליתות היה לנו לפרש

לבנה. תו"ח: ל) משמע דמ"מ בעינן שישארו או התכלת או הלבן שלימים

ואי: כא) שמא פי׳ דשמא הן , שלשתז מצד אחד ובצרי להו

, בבי דלדידהו ודאי איכא